

บอกกล่าว

เวลาล่วงเลยเข้าสู่ฤดูฝนแล้ว แต่ฝนฟ้าปีนี้ช่างไม่ปราณีเกษตรกรเอาเสียเลย ไม่ว่าจะตกทลายได้ถามทุกข์สุขใครก็ตามที่อยู่ในชนบท ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าปีนี้ฝนแล้งที่สุดเท่าที่เคยพบเจอมา แม้แต่ในพื้นที่ชลประทานอย่างที่บ้านแห่งความหวัง อ.ตอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ เชื่อกันก็ปล่อยน้ำให้เพียงครั้งเดียวแล้วเงียบหาย ข้าวที่น้องๆ บ้านแห่งความหวังและบ้านกาสะลองหยอดเมล็ดไว้จะรอดหรือไม่ ทุกคนได้แต่ภาวนา

ที่โรงเรียนบ้านเขาดิน อ.คลองหาด จ.สระแก้ว ซึ่งมีพื้นที่กว้างขวาง มีการปลูกผลไม้และพืชอื่นๆ เพื่อหารายได้เข้าโรงเรียนมาทุกปี ในปีนี้แก้วมังกรให้ผลไม้ดีนัก ส่วนข้าวโพดที่เคยเป็นรายได้หลักปีนี้ออกฝักก็จริง แต่ปกอกดูแล้วเป็นข้าวโพดฟันหลอ มีเมล็ดเพียงห่างๆ ไม่เต็มฝัก เจ้าของพื้นที่บอกว่าเป็นเพราะอากาศร้อนมาก

และฝนทิ้งช่วงกว่าห้าเดือน เกษตรกรในพื้นที่หลายรายต้องพึ่งข้าวโพดทั้งหมด ทางโรงเรียนเองก็ไม่มีข้อยกเว้น

เมื่อปลายเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา อาสาสมัครชาวญี่ปุ่นซึ่งเป็นสมาชิก “ค่ายรวมใจ ไทย-ญี่ปุ่น” ที่โรงเรียนบ้านเขาดินในปีนี้ หลายคนเล่าให้ฟังว่า ขณะที่ประเทศไทยประสบภาวะฝนแล้ง ญี่ปุ่นกลับมีพายุไต้ฝุ่นมาเยือนเร็วกว่าปกติและมีจำนวนมากกว่าปกติอย่างผิดสังเกต หลายพื้นที่มีคลื่นลมแรง เกิดน้ำท่วมฉับพลัน และดินถล่ม เรียกว่าตรงกันข้ามกับเมืองไทยสุดขีด เห็นได้ชัดเจนว่าดินฟ้าอากาศแปรปรวนรุนแรงขึ้นมากจริงๆ จะหยุดปรากฏการณ์เหล่านี้ ต้องช่วยกันฟื้นฟูธรรมชาติ พื้นผิวน้ำให้กลับมาอุดมสมบูรณ์ให้ได้

จดหมายข่าวฉบับนี้มีคอลัมน์พิเศษจาก “พี่ยาน่า” ญาณา เจริญบุลย์วิวัฒน์ นักตอบจดหมายคนขยัน ที่ดูจะมีความสุขและสนุกกับการได้ติดต่อสื่อสารกับน้องๆ เหลือเกิน “พี่ยาน่า” สะท้อนสิ่งที่ได้จากการเป็นอาสาสมัครของมูลนิธิมูลนิธิ มูลนิธิออกมาเต็มสองหน้ากระดาษ ในภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาถนัดของ “พี่ยาน่า” ค่ะ ส่วนรายงาน “ค่ายรวมใจ ไทย-ญี่ปุ่น” จะตามมาในจดหมายข่าวฉบับเดือนธันวาคมหน้าค่ะ โปรดรอสักครู่ .....

สหัชชุมชนสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา

ดอยอินทนนท์ อาจหมายถึงแหล่งท่องเที่ยวสำหรับใครๆ หลายคน แต่เมื่อเดินทางตามเส้นทางคดเคี้ยวเล็กๆ ที่แยกจากทางใหญ่ เราจะได้พบหมู่บ้านเล็กๆ กระจายอยู่ท่ามกลางขุนเขาและผืนป่า ผู้อยู่อาศัยคือชาวไทยภูเขา แต่ละเผ่าล้วนหลงลึกปักฐานในผืนแผ่นดินไทยมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษนานหลายชั่วคน

บ้านใหม่สวรรค์ตั้งอยู่บนไหล่เขาแห่งหนึ่งในบริเวณอุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ เป็นหมู่บ้านชนเผ่ากะเหรี่ยง มีประชากรประมาณ 100 คน ใช้ไฟฟ้าจากแผงโซลาร์เซลล์ที่ภาครัฐบริการติดตั้งให้ เส้นทางเข้าหมู่บ้านบางช่วงยังคงเป็นดินลูกรัง ในช่วงฝนตกหนักไม่สามารถเดินทางเข้าออกได้ ในหมู่บ้านไม่มีโรงเรียน มีเพียงศูนย์การเรียนรู้ชุมชนชาวไทยภูเขา “แม่ฟ้าหลวง” (ศคช.) บ้านใหม่สวรรค์ ซึ่งมีคุณครูเอกชัย ไสนวน ทำหน้าที่สอนทั้งเด็กเล็กและการศึกษาผู้ใหญ่อยู่เพียงคนเดียว

ช่วงต้นปี 2558 ศคช. บ้านใหม่สวรรค์ติดต่อมายังมูลนิธิพัฒนาพลัง เพื่อขอรับการสนับสนุนซ่อมแซมและต่อเติมอาคารหลังเดิมที่มีอยู่ โดยมูลนิธิพัฒนาพลังได้ลงพื้นที่เก็บข้อมูล และประสานงานการสนับสนุนจากกองทุน C.A.N. H.E.L.P. Thailand ประเทศญี่ปุ่น จำนวน 80,000 บาท

การก่อสร้างครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจากชาวบ้านในชุมชนบ้านใหม่สวรรค์ และนักเรียนการศึกษาผู้ใหญ่จากหมู่บ้านใกล้เคียงที่เข้ามาเรียนที่ศูนย์ รวมทั้งเด็กๆ ที่เคยผ่านการเรียนในศูนย์นี้ในชั้นเด็กเล็ก ร่วมแรงร่วมใจกันเป็นอย่างดี จนการก่อสร้างเสร็จสิ้นเรียบร้อยในเดือนเมษายนที่ผ่านมา ทำให้จัดการเรียนการสอนได้สะดวกขึ้น และใช้เป็นห้องประชุมสำหรับชุมชนได้ด้วยค่ะ

שבששבששבששבששב

การประกวด “เขียนอย่างที่คิด วาดอย่างที่เห็น” ในหัวข้อ **ความภูมิใจของฉัน** ภาคการศึกษาที่ 2/2557 มีผลงานจากน้องๆ ส่งเข้าร่วมประกวดมากมาย ซึ่งพูนพลังก็ได้ประกาศผลไปแล้วทางเว็บไซต์มูลนิธิ และรวบรวมอาสาสมัครไปช่วยกันจัดซื้อหนังสือและสื่อต่างๆ ให้กับผู้ได้รับรางวัลและห้องสมุดโรงเรียนในงาน สัปดาห์หนังสือแห่งชาติเมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมา

เรียงความของน้องชิน ชินวัฒน์ อัฐพิบูลย์ผล นักเรียนทุนพูนพลัง เป็นหนึ่งผลงานที่ได้รับรางวัลค่ะ

... ชีวิตผมขาดบุคคลในครอบครัวไป นั่นคือแม่ผู้ให้กำเนิดผม แต่ถึงแม้ผมขาดโอกาสที่จะได้อยู่กับแม่ ผมก็ไม่เคยคิดว่าในชีวิตผมขาดอะไรไป ผมจะเป็นคนดี ตอบแทนความยิ่งใหญ่ที่แม่อดส่ำหัดตลอดเรามา ถึงแม่ท่านจะไม่ได้อยู่กับเราก็ตาม ผมขอทำดี เป็นคนดี ไม่ผิดศีลธรรม จะขอปฏิบัติธรรมถือศีลกินเจตลอดชีวิตเพื่อทดแทนบุญคุณของแม่ ...

... ผมภูมิใจนะครับที่ผมยังมีกินมีใช้ ข้าวทุกเม็ด อาหารทุกมื้อ น้ำทุกหยด เงินทุกบาทที่ผมมีโอกาสได้มา ผมจะใช้อย่างคุ้มค่า จะทานข้าวในจานทุกเม็ดไม่ให้เหลือ น้ำทุกหยดในแก้ว เครื่องนุ่งห่มทรัพย์สินเงินทองที่มี จะใช้จนกว่าจะใช้ไม่ได้ ...

... ผมภูมิใจครับที่ได้เกิดมาเป็นคนจน เป็นลูกชาวนา ทำไมหรือครับ ก็เพราะความจนได้สอนให้ผมรู้จักคิด รู้จักทำ รู้จักความมานะ มุ่งมั่น ให้ผมได้เข้มแข็งอดทน ได้ภูมิใจกับทุกหยาดเหงื่อกว่าจะได้เงินมาทุกบาททุกสตางค์ ทำให้ผมเติบโตเป็นผู้ใหญ่ มีความรับผิดชอบ ไม่มัวเหลวไหลในสิ่งที่ไม่ดี สิ่งที่ผมภูมิใจมากที่สุด คือได้กินข้าวทุกเม็ดที่เราปลูกเราเก็บเกี่ยว ทุกๆ ปีมีข้าวเต็มยุ้งมีข้าวกินตลอดทั้งปี ผมได้ช่วยลุงกับป้าทำนาปลูกข้าว เก็บเกี่ยวผลผลิต เห็นข้าวสีเหลืองทุกเม็ด ทำให้ผมภูมิใจ ที่เหงื่อทุกหยดไม่เสียเปล่า ...

ทุกการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา

ขอแสดงความยินดีกับผู้ที่ได้รับทุนการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษารายใหม่ในปีการศึกษา 2558 จำนวน 8 ราย คือ

ชื่อ	จังหวัด	สถานศึกษา	ระดับ	สาขา
นาย พัฒนกิจ สมนามิตร	สุรินทร์	วิทยาลัยเทคนิคสุรินทร์	ปวช.	ช่างยนต์
น.ส. ศิริพร บุญขาว	ศรีสะเกษ	วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ	ปวส.	การบัญชี
น.ส. ดวงฤทัย กนกโอฟารกิจ	เชียงใหม่	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเชียงใหม่	ปวส.	การบัญชี
น.ส. วิภาดา คงทน	สุรินทร์	วิทยาลัยเทคนิคสุรินทร์	ปวช.	ช่างโยธา
นาย วัฒนมา แสงสุวรรณ	นครพนม	วิทยาลัยการอาชีพธาตุพนม	ปวส.	การบัญชี
นาย ภาสกร รัตนิน	สุรินทร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์	ป.ตรี	ครุศาสตร์บัณฑิต (ดนตรีศึกษา)
นาย ยงยศ จารัตน์	สุรินทร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา วิทยาเขตสุรินทร์	ป.ตรี	วิศวกรรมไฟฟ้า
น.ส. อัมพร มณฑาธนกุล	ตาก	วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสิงห์บุรี	ปวส.	พลีชีพการบัญชี

สวัสดีค่ะผู้ให้ทุนและพี่ๆทุกคน เป็นอย่างไรบ้างคะสบายดีกันไหมคะ ?

เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม ที่ผ่านมาแม่ทรายพึ่งเสียค่ะ ถึงแม้ว่าทรายจะไม่ได้อยู่กับแม่ แต่พอทรายรู้ว่าแม่เสีย ทรายก็เสียใจมาก ทรายร้องไห้หนักมาก ทรายคิดถึงแม่ T.T บางทีถ้าทรายนั่งอยู่น้ำตามันก็ไหลออกมาเอง แต่ตอนนี้ทรายเริ่มทำใจได้แล้วค่ะ เพราะทรายร้องไห้แล้วพ่อก็บอกทรายว่า หุ้ดร้องเถอะลูก ถ้าแม่เค้ารู้ว่าหนูยังร้องไห้แม่เค้าจะไม่ไปสบายนะ แล้วอีกอย่าง ร้องไปแม่เขาก็ไม่ฟื้นขึ้นมาหรอก พอพ่อพูดอย่างนั้น ทรายก็จำคำพูดที่ ทรายพูดกับแม่ครั้งสุดท้ายว่า หนูจะตั้งใจเรียน หนูจะเป็นวิศวกรโยธาให้ได้ หนูจะต้องเป็นนายช่างให้ได้ ตอนนี้หนู จะต้องทำคำสัญญาที่ให้แม่ไว้ให้เป็นจริง สู้ตายค่ะ

สุดท้ายช่วงนี้อากาศเดี๋ยวร้อนเดี๋ยวฝนพี่ๆ อย่าลืมดูแลสุขภาพตัวเองด้วยนะค่ะ :)

น.ส. วิภาดา คงทน (ทราย) ปวช.1 ช่างโยธา

ทุนการศึกษาต่อเนื่อง

พิธีรับมอบทุนการศึกษาต่อเนื่อง มูลนิธิพัฒนาพลังในปีนี้ จัดขึ้นในวันที่ 22-24 กรกฎาคม 2558 โดยมีคุณ Shigeki Ban กรรมการกองทุน C.A.N. H.E.L.P. Thailand มาเป็นผู้แทนมอบทุนใน

จังหวัด ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์ มุกดาหาร และ นครพนม มอบทุนการศึกษาไปทั้งสิ้นจำนวน 122 ทุน และมอบทุนให้กับนักเรียนรายใหม่ในจังหวัดสระแก้ว เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม จำนวน 1 ทุน ส่วนในจังหวัดที่ไม่ได้จัดพิธีมอบทุน มูลนิธิพัฒนาพลังดำเนินการโอนเงินให้แก่นักเรียนทางบัญชีธนาคาร

ในปีนี้อย่างคมีน้องหลายคนออกมาแนะนำตัวและเล่าเรื่องราวต่างๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษ แสดงถึงความกระตือรือร้นเตรียมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนปลายปีนี้น้องโต้ง ด.ช. กฤษดา ม่วงนาครอง ชั้น ม.2 โรงเรียนดอนจานวิทยาคม อ.ดอนจาน จ.กาฬสินธุ์ ทำได้มากกว่าการแนะนำตัวเอง ครอบครัว และโรงเรียน ซึ่งดูเหมือนจะเป็นหัวข้อทั่วไปของการแข่งขันพูดภาษาอังกฤษ โต้งสามารถเล่าเกี่ยวกับข้าวและการทำงาน ซึ่งเป็นวิถีชีวิตของครอบครัวได้อย่างละเอียดและน่าสนใจยิ่ง น่ายินดีที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษสมัยนี้ เริ่มก้าวไปสู่การสื่อสารเพื่อสื่ออัตลักษณ์ของตนเองและท้องถิ่นแล้ว

โรงเรียนบ้านไทรทอง อ.วังสมบูรณ์ จ.สระแก้ว ส่งผลงานนิทานเข้าประกวดนิทานสานฝัน มูลนิธิพัฒนาพลัง เป็นประจำมาหลายปี ในปีนี้นักเรียนที่ได้รับทุนรายใหม่ของโรงเรียนบ้านไทรทอง คือ ด.ญ. วิมลสิริ สุขสำราญ หรือน้องน้ำมล น้ำมลเป็นคนช่างพูดช่างคุย พาพี่ๆ ไปเที่ยวที่บ้านด้วย ที่บ้านมีแม่ ยาย และหลานลูกของน้ำซึ่งไปทำงานต่างจังหวัด ยายนั้นอายุมากแล้วและมีโรคประจำตัว ต้องไปโรงพยาบาลบ่อยๆ แม่ของน้ำมลแยกทางกับพ่อตั้งแต่น้ำมลยังเด็กและทำงานหาเลี้ยงลูกคนเดียวมาตลอด บ้านที่อาศัยอยู่ในปัจจุบัน ไม่ใช่ที่ดินของตนเอง เจ้าของที่ใจดีให้ตายายเข้ามาสร้างบ้านอยู่ได้ตั้งแต่สมัยก่อน แต่ก็ไม่ทราบว่าจะอยู่ได้จนถึงเมื่อไหร่ ปัจจุบันแม่ของน้ำมลทำงานในโรงงานนมของสหกรณ์ห่างจากบ้านประมาณ 4 กิโลเมตร หลายครั้งมีงานถึงดึกตื่นกว่าจะได้บ้านกลับก็สว่างเข้าวันใหม่ แต่แม่ก็อดทนเพื่อรายได้ประจำเดือนละ 9,000 บาท และเพื่อให้ได้อยู่ใกล้ชิดกับลูก น้ำมลเองก็รักแม่และยายมาก ความฝันในตอนนี้น้ำมลคืออยากมีร้านกาแฟเล็กๆ อยู่ใกล้บ้าน ที่สามารถออกแบบตกแต่งได้ด้วยฝีมือของน้ำมลเอง ...

Lessons from Letters

By Yana Charoenboonvivat

As a pen-pal volunteer at Poonpalang Foundation since July 2014, this is now my opportunity to reflect on how much the experience has changed me. When I knew that there was a place available as a volunteer, I was very excited. I set out to find a role in this foundation because I wanted to personally interact with those in need and I thought this would be a great opportunity to do so. Though having the role of a pen pal volunteer may limit the opportunities for me to personally meet the scholarship recipients, the outcome of this turned out to be an extremely valuable lesson to me.

In my 12 years of living in Thailand, I have only lived in 3 provinces and visited 16 provinces from the perspective of a tourist, none of which are the provinces where the students live. By nature, each province possesses a unique aspect, one that distinguishes it from the other 76, and so I thought it was essential to have some background knowledge of their home provinces to be able to respond to their letters with an understanding of their close-knit community. In brief, I found out that the provinces are nothing like the city of Bangkok; no skyscrapers, sky-trains or lavish shopping malls.

As I read through each letter, I was amazed to see what the students wanted to tell me and how much they cared for those who helped them. In all the letter that I have read, none of the students have ever failed to ask "How are my scholarship donors?", "How are you? Have you recovered from your cold yet?". To me, each letter meant more than the message the students wanted to share; each letter represents their story, their idiolect, and who they are as a unique individual who has probably never seen the world beyond the community they live in. There are many notable stories of the students worth sharing, many of which left me astonished with the fact that though we live in the same country, some of the students may be wondering how they should make their way to school with so much fog while I may be wondering what the Wi-Fi password in a café is.

I have read a multiplicity of stories about the students, varying from touching tales to encouraging and especially inspiring stories for me as a high-school student. Most recently, a girl wrote to the foundation informing us about her recuperation from a car accident injury. Naturally, I assumed she would give me a detailed account of her experiences in the car crash or her apprehensions regarding her recovery but rather, the majority of the her letter stressed her concerns about whether or not she would continue to receive the scholarship after 9th Grade. It hit me suddenly

that despite the hardship she was facing and will face in her life as a less economically and socially privileged student, she still has the ambition to learn and achieve something for herself. Similarly, a girl shared with me her ambition and progress in a science competition. Though she probably realized that her lack of access to technology was something that could hinder her performance, it did not prevent her from using beeswax to successfully create lip balm and advance to the regional stage of the competition.

Other stories I read were ones which really made me smile, not because they were funny but because I realize how lucky I am to have the opportunity to communicate with students with such diverse backgrounds. Reading about a young girl's daily routine of feeding her buffalos and another girl's story of washing her dogs daily due to the heat isn't something very common to read about...

The reason I am sharing you these stories is to point out that the students are just like you and me. They, live lives, have feelings and have ambitious dreams. Though we cannot or may not ever see those who are less privileged than us in our daily lives, we must not forget that they do exist and that there are thousands, or more than millions who live similar lives as them. Sometimes, we pursue our daily lives that are abundant in routines, stresses, joys and responsibilities that we forget about the people who exist among us.

Reading the stories from the student is just one aspect of being a Pen Pal volunteer; responding to the letters is another aspect which I found quite challenging at first. It didn't sound as hard as calculus when I first encountered it but as I started thinking about what to write, I was stymied. "What do I write?", "Will they know what I'm writing about?", "If I mention a sport played in foreign countries as my hobby, will they know what it is?". These are some of the things that whizzed through my mind. Because of our differences in our backgrounds and where we live, there weren't many things that we could relate to. All I could think about writing were encouragements and reminders that they should study hard and look after themselves.

To tackle this issue, I started asking the students questions about their hobbies, daily lives and favorite subjects. By doing so, I thought this would allow me to know who each student is as a person and probably find something in common that we can talk about. This turned out quite successful; in fact, I and another student were able to share our experiences of staying up late to complete homework!

This experience allowed me to grow as a person. Not only was I able to gain insight into the lives of those I may never meet but also I became more considerate of what an individual may be up to in his or her life. If I ever face any obstacles in my life, such as receiving a bad grade or having an argument with a family member, I must realize that there are people who will be very grateful to have the opportunity to go to school or to have someone to argue with. Through writing the letters, I also learnt how to communicate with people who do not share much in common with me.

Being a Pen Pal volunteer in the Poonpalang foundation is something that I hope to continue doing even if I go study abroad. If possible, I hope I can go meet some of the scholarship students to experience what they see and do on a daily basis. I'd like to leave with something for you to think about; these scholarship students are one of thousands, in one of 77 provinces in one of 200 countries around the world who live lives like this. How lucky are we?

จับภาคภูมิใจ ที่ได้มีส่วนร่วมในการทำฝายชะลอน้ำ เพื่อลดการไหลของกระแสน้ำ ทำให้มีน้ำเก็บไว้ใช้ใน หน้าแล้ง และสร้างความอุดมสมบูรณ์ให้กับผืนป่า อีกด้วย

ด.ญ. หทัยรัตน์ ปิ่นไสภา ชั้น ม.1
โรงเรียนหนองแขงบึงงาม อ. หนองพอก จ. ร้อยเอ็ด

47/217 หมู่บ้านสิวลีติวานนท์ ถนนสุขาประชาสรรค์ 3 ต.บางพูด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120
โทรศัพท์ / โทรสาร 02-963-1483 e-mail: poonpalang@yahoo.com

กรุณาส่ง

website <http://www.poonpalang.org>

(สิ่งตีพิมพ์)
facebook มูลนิธิ มูลพลัง

ร่วมหนุนพลัง

- ทุนการศึกษาต่อเนื่อง 2,500 บาท จำนวน ____ ทุน
- ทุนการศึกษาอาชีวะและอุดมศึกษา 5,000 บาท จำนวน ____ ทุน
- สนับสนุนสื่อเพื่อเยาวชน _____ บาท
- สนับสนุนการศึกษาชนเผ่า _____ บาท
- อื่นๆ คือ _____ จำนวน _____ บาท

(** เงินบริจาคสามารถนำไปใช้ลดหย่อนภาษีได้ **)

โดย

- เช็คส่งจ่าย มูลนิธิ มูลพลัง
- หรือโอนเงินเข้าบัญชี มูลนิธิ มูลพลัง
- ธนาคารกรุงเทพ สาขาถนนนานาเหนือ เลขที่บัญชี 197-0-54978-6
- ธนาคารกรุงไทย สาขาอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เลขที่บัญชี 007-1-30175-5

แล้วแจ้งมายังสำนักงาน